بند مرمت گنبد آبگینه‌کوه طی سه‌ماه و نصف برآورد هم تمام نشد

هیئت امنای آبگینه‌کوه ۱۷ دی را روز همدلی اعلام کرد

نیلوفر شاکری

آبگینه‌کوه، ۱۷ دی ۱۴۰۲: هیئت امنای آبگینه‌کوه روز سه‌شنبه ۱۷ دی را روز همدلی با مرمت گنبد آبگینه‌کوه اعلام کرد. در این روز، همه مردم شهر می‌توانند با پرداخت مبلغ ۱۰ هزار تومان به صندوق مرمت، در کار بازسازی سهیم شوند. مرمت گنبد از ۱۵ مهر ۱۴۰۱ آغاز شده و قرار بود ۳ ماه طول بکشد.

به گفته مهندس هادی رستگار، مدیر اجرای طرح، کار از همان روز اول با مشکل روبه‌رو شد. او گفت: «ما فکر می‌کردیم فقط باید کاشی‌های ریخته را برگردانیم، اما وقتی داربست را بستیم، دیدیم نزدیک به ۴۰ درصد آجرهای زیر کاشی‌ها هم خراب شده است.» به گفته او، این موضوع هزینه و زمان کار را تقریباً دو برابر کرد.

رستگار افزود که برای پیدا کردن آجرهای قدیمی مشابه، تیم مرمت ناچار شد به ۱۲ روستای اطراف سر بزند. او گفت: «در بعضی خانه‌ها صاحب‌خانه‌ها آجرها را به ما دادند، اما در چند مورد هم مجبور شدیم آجر تازه بسازیم و با آب چای و گرد آجر کهنه رنگ بدهیم تا با بقیه یکی شود.» به گفته او، تاکنون ۶۲ هزار آجر در کارگاه آبگینه‌کوه ساخته شده است.

هیئت امنای آبگینه‌کوه اعلام کرد که ۱۰ هزار تومان دریافتی از هر نفر، صرف خرید آجر، کاشی و هزینه حمل‌ونقل می‌شود. در اطلاعیه این هیئت آمده است: «هر کس ۱۰ هزار تومان بدهد، نام او در فهرست کوچکی ثبت می‌شود که کنار در ورودی گنبد نصب خواهد شد.» با این حال، هنوز مشخص نیست که آیا این فهرست به‌صورت فیزیکی نصب می‌شود یا به‌شکل دیجیتال در دسترس قرار می‌گیرد.

مهندس رستگار گفت که برای جلوگیری از ریزش کاشی‌ها، داربست فعلی تا پایان اسفند برپا می‌ماند. او افزود: «اگر مردم همراهی کنند، می‌توانیم کار را زودتر تمام کنیم و داربست را جمع کنیم.» به گفته او، اگر همه ۱۲ هزار نفر جمعیت شهر در روز همدلی مشارکت کنند، مبلغ ۱۲۰ میلیون تومان جمع می‌شود که برای خرید آجر و کاشی کافی است.

با این حال، برخی اهالی نسبت به شفاف‌سازی هزینه‌ها ابراز نگرانی کرده‌اند. فرهاد نیک‌پی، یکی از ساکنان محله بالادست، گفت: «ما دوست داریم کمک کنیم، اما باید بدانیم پول کجا می‌رود.» هیئت امنا در پاسخ اعلام کرده است که گزارش هزینه‌ها هر ۱۵ روز یک‌بار منتشر می‌شود.

(صفحهٔ آخر از صفحهٔ اول)

خواجه شاهرخی، شاعر سده‌ٔ هفتم در هلچشمه، در ۱۲۹۴ ه.ق در نیلاب‌چشمه، در کنار مادرش به دنیا آمد. پدرش در همان سال درگذشته بود. او در خانه‌ٔ عمویش، شیخ نورالدین، و در مکتب‌خانه‌ٔ محله‌ٔ بیدستان خواندن و نوشتن آموخت. در ۱۳۱۲ ه.ق به دربار حاکم ولایت سرخه‌کمر رفت و تا ۱۳۲۰ ه.ق در آنجا ماند. پس از آن به زادگاه خود بازگشت و تا پایان عمر در همان‌جا زندگی کرد.

دیوان او شامل ۴۲۰۰ بیت است و در ۱۳۳۵ ه.ق در چاپخانه‌ٔ سنگی نیلاب‌چشمه چاپ شده است. نسخه‌ٔ خطی کامل دیوان در کتابخانه‌ٔ ملی نیلاب‌چشمه نگهداری می‌شود. از او ۱۲ مثنوی، ۳۰۰ غزل و ۱۵۰ رباعی باقی مانده است. مثنوی‌های او بیشتر درباره‌ٔ عشق، سفر و دوری از وطن‌اند. غزل‌های او ساده‌اند و واژه‌های عربی کمتر در آن‌ها دیده می‌شود.

شعر او تحت تأثیر سبک عراقی است، اما زبان او به سبک هندی هم نزدیک می‌شود. تشبیه‌های او گاهی تازه‌اند. برای نمونه، در یک غزل می‌گوید: «دلم چون کبوتر که گم کرده راه / همی گرد بام تو گردد سیاه». در بیت دیگر می‌گوید: «چشمم دو چشمه است از خون پر / که هر شب کنم یاد آن روی تر». این تشبیه‌ها ساده‌اند و برای خواننده‌ٔ آن روزگار آشنا بوده‌اند.

در مثنوی «نامه‌ٔ بی‌نشان» که ۶۰۰ بیت دارد، شاعر به زبان شعر نامه‌ای برای معشوق می‌نویسد که نمی‌داند کجاست. این مثنوی را بسیاری از منتقدان بهترین اثر او دانسته‌اند. در آن، فراق، انتظار و امید در کنار هم آمده‌اند. پایان مثنوی باز است و شاعر جواب نامه را نمی‌گیرد. همین پایان باز، به گفته‌ٔ برخی، بر تأثیر اثر افزوده است.

در غزل‌ها، شاعر بیشتر از درد و تنهایی سخن گفته است. او کمتر به مدح پرداخته و فقط چند قصیده برای بزرگان ولایت سرخه‌کمر سروده است. در یکی از قصیده‌ها، حاکم وقت را به عدل و داد دعوت کرده است. این قصیده‌ها در تذکره‌ٔ نیلاب‌چشمه، تألیف ۱۳۲۸ ه.ق، نقل شده‌اند.

خواجه شاهرخی در ۱۳۲۱ ه.ق در ۲۷ سالگی درگذشت. علت مرگ او را تب سختی نوشته‌اند که چند روز طول کشید. او در باغ خانه‌ٔ خود در نیلاب‌چشمه به خاک سپرده شد. مزار او تا سال ۱۳۴۰ ه.ق زیارتگاه اهل شعر بود. سپس در اثر بی‌توجهی و ساخت‌وساز، نشانه‌ٔ مزار از میان رفت.

امروز از شاعر فقط دیوان چاپ‌شده‌ٔ او و چند نسخه‌ٔ خطی در دست است. پژوهش‌های جدید درباره‌ٔ او از دهه‌ٔ ۱۳۴۰ ه.ق آغاز شده‌اند. استاد رحیم‌زاده‌ٔ صفوی در کتاب «سه شاعر سده‌ٔ هفتم» (۱۳۴۵ ه.ق) او را در کنار دو شاعر دیگر بررسی کرده است.